

μόλις θήματα μακριά του... Ο Σέρλοκ είχε κωφωμένα τα βλέμματα του επάνω του. Ήξαφνα, όμως, ο ναύτης έκανε μία κίνηση, σαν να είχε λησμονήσει κάτι, και ξαναγύρισε στο γραφείο.

Ο Σέρλοκ τον είδε να ξαναγύριζε στο τραπέζι του Παύλου Έστράντ και ύστερα να κάθεται, ήσυχος και άπαθης. Ο αστυνομικός δεν μπορούσε, μέσα στο μισοσκόταδο, να παρακολουθήσει καλά όλες τις χειρονομίες του... Ήταν φανερό πως ο άνθρωπος εκείνος δεν έκανε τίποτα και πως καθόταν σαν να περίμενε κάποιον...

Πέρασαν έτσι λίγα λεπτά της ώρας. Ο Σέρλοκ αγωνιζόταν να συγκερατθή και να μη χυμίξει πάνω στο ναύτη.

Ήξαφνα, έτριξε η πόρτα του μεγάλου γραφείου. Βήματα διασπικά αντίηχσαν, και, την ίδια στιγμή, δύο σιδερένια χέρια άρπαξαν το Σέρλοκ Χόλμς, ενώ μία φωνή του έλεγε :

— Μη κάνεις θήμα, είδεμ'αυτή σου φρένομ'αυτή σου σφαίρα στο κεφάλι! Σε συλλαμβάνω!... Είμαι ο λοχαγός Μόρφρις, του σταθμού Λονδρακάιτ... Έμπρός, άνδρες, κρατώ έναν!...

— Τρελλάθηκες, λοχαγέ! ούραλας ο Σέρλοκ Χόλμς. Δεν αναγνωρίζεις τον καλύτερο φίλο σου!

— Διάβολε! μου φαίνεται πως ξέρω αυτή τη φωνή! είτε ο λοχαγός.

Ένας θόρυβος άκούστηκε τότε. Ο Χόλμς γύρισε άμέσως το κεφάλι του και είδε το ναύτη να περνά από το παράθυρο του ιδιαίτερου γραφείου.

Για πρώτη φορά στη ζωή του ο Σέρλοκ Χόλμς την πάθαινε σαν άρχαίος. Ο κανόνας ο ναύτης είχε αντίληψη ότι κάποιος ήταν κρυμμένος πίσω από το παραπέτασμα και τον παρακολούθησε... Φαίνεται μάλιστα ότι τον είχε προσέξει τη στιγμή που έβγαλε από το γραφείο, άραυ έβαλε στην τσέπη το βιβλιάκι. Γύρισε τότε ήσυχα-ήσυχα στο γραφείο και έθεσε άδορυθα σ' ένεργεια την τηλεγραφική συσκευή, που συνέδεε την Τράπεζα του Έστράντ με τον αστυνομικό σταθμό, ειδοποιώντας ότι είχαν καί διαρρηκτες στην Τράπεζα.

Είχε ύπολογίσει ότι ή ξαφνική έπείμβασις της αστυνομίας θα έφερε κάποια σύγχυση και κατά τη διάρκεια αυτής της συγχύσεως θα εύρισκε καιρό να περπάτη από το παράθυρο... Και δεν έπαισε έξω στους ύπολογισμούς του...

Πράγματι, "Όταν ο Σέρλοκ Χόλμς άηπλάγη από τα χέρια του εύσυνειδήτου λοχαγού και έβγαλε την περούκα του, για να τον αναγνωρίσει, ήταν πολύ άργα πεία για να συλληφθή ο μυστηριώδης θαλασσόλυκος, που είχε ήδη χιθεί στους μικρούς και σκοτεινούς δρόμους του Λονδίνου.

— Βεβαιώθηκες τώρα, λοχαγέ, ότι είμαι έγω; άνεγραψε με λύσσα ο αστυνομικός. Καλύτερα θά έκανες να κάθεται σ' αυτά σου, παρά να μου χαλάσεις μία δουλειά τόσο σοβαρή... Είπες τουλάχιστον στους άνδρους σου να άφησουν έλεύθερο το βοηθό μου, το Χάρου Τάξον, που τον βρήκανε κάτω από το σοκά!

— Έχουμε και ένα τρίτο, — άποκρίθηκε ο λοχαγός — αυτόν όμως δεν θά μπορούσαμε να σάς τον παραδώσουμε τόσο εύκολα... Έβγαλε, με μία γροθιά, το μάτι ενός αστυνομικού!... "Α! Ο άνθρωπος αυτός ξέρει να πολεμά σαν λιοντάρι!...

— Είπε ο περιματμένος ο Τζώνη! είπε γελόντας ο Σέρλοκ Χόλμς. Πρέπει να θεοσφής τον έναυτο μου εντιγλή, που δεν σου άνοιξε το κεφάλι στα δύο... "Όστόσο πρέπει να τον άφησετε έλεύθερο. Είπε άνθρωπός μου...

— Μά πως είνε αυτός που το έσκιασε άπ' το παράθυρο;

— Αυτός είναι ο άληθινός κλέφτης! άποκρίθηκε ο αστυνομικός. "Όστόσο, δεν πρέπει να έχουμε παράνομο άν κατορθώσω να μάς διαφύγη. Έσύ τ'α κατάφερες να πιάσεις τρεις... άθώους, έγω δε έξακρίβωσα ότι ύπάρχει ένας μυστηριώδης άνθρωπος, ο οποίος είχε συμφέρον να άποκτήση το μυστικό βιβλιάκι της Τραπέζης Έστράντ. Μου φαίνεται πως ο άγνωστος που μπήκε εδω μέσα μεταμφιεσμένος σε θαλασσόλυκο, δεν έχει ταξειδέψει παραξέω από τον Τάμεσι... "Ας είναι όμως. Θά έξιχνιάσω το μυστήριο αυτό... Καληνύχτα, λοχαγέ μου!

— Τι ήλιθιος που είναι αυτός ο αστυνομός! ρηθόρισε ο Σέρλοκ Χόλμς όταν βρέθηκε στο δρόμο με το Χάρου Τάξον και με τον Τζώνη, τον περιματμένο. "Αν δεν έμρανιζότανε την τελευταία στιγμή, θά είχα συλλαβεί αυτό το ναύτη, και θά τελείωνε τώρα ή ύπόθεσι...

(Άπολοιδεί)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τό άστείο τών φυλακισμένων. Η χαρτοσακκουλές με τ' άχυρα. Ο διάδοχος Γεώργιος στο Τατόι. «Τρέμε κι έμεις στο σπίτι μας το μεσημέρι». Γιατί έγινε Ύπατος Άρμστος ή πρίγκιψ Γεώργιος. Η άχλαίνωτη φαντασία τών Γούρκων δημοσιογραφών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στις παλιές άθηναικές φυλακές του Τριγύτα, που βρισκότανουν στην όδον Σαρφή, είχαν κλεισει κατά το 1899 πολλούς πολιτες για πολιτικά χρέη. Ένα πρωί λοιπόν οι διαβάτες της όδου Σαρφή βρέθηκαν μπροστά στο έξις περιεργό θέαμα: "Από τα παράθυρα τών φυλακίων κρομόντουσαν με σπάγγους διάφορες χαρτοσακκουλές γεμάτες άχυρα και κισμένες από κάτω. Έπάνω δε σε κάθε χαρτοσακκούλα ήταν γραμμένη ή λέξις: «Η τ'έσπ'η μου»!

Πίσω από τα σίδερα τών παραθύρων της φυλακής οι κρατούμενοι γελοΐσαν και κινούσαν δεξιά κι' άριστερά τις χαρτοσακκουλές, θέλοντας να δείξουν έτσι ότι δεν είχαν να πληρώσουν παρά μόνον άχυρα στους δανειστές των!...

"Όταν ο τελευταίος Βασιλεύς τών Έλλήνων Γεώργιος ο Β' ήταν άκόμη μικρός, έμενε τον περισσότερο καιρό στο Τατόι, μαζί με την παιδαγωγό του.

Ο μικρός πρίγκιψ συνήθιζε μετά το γεύμα να δγαίνει περπατών στο δάσος περνώντας μπροστά από τα διάφορα οικόμια της βασιλικής έπαύσεως.

Μία μέρα λοιπόν πέρασε και από το ιδιαίτερο οικόμιο του βοτανικού και χημικού Κορνιόν, ο οποίος έπιμελείτο τα βασιλικά κρασιά της Δεκελείας.

Ο Κορνιόν, ο οποίος έκαινη τη στιγμή έγεμιάτσε, υπεδέχθη τον μικρό πρίγκιπα έγχαμώσε.

— Καλώς το φιλαράκι μου, του είπε. Κόπιασε να γάμε.

Και ο έπιδούξος Διάδοχος άπάντησε με τη χαριτωμένη παιδική του άρέσκια:

— "Όχι, κόριε, ευχαριστώ. Έφαγα πρό όλιγου. "Η μήπως νομίζεις ότι δεν τρώωε έμεις σάτι μας το μεσημέρι;

"Όταν ο πρίγκιψ Γεώργιος, έγινε Ύπατος Άρμστος της Κρήτης, ή Τουρκικές έφημερίδες της έποχής έσχολλίζαν το γεγονός ως έξης:

"Ο πρίγκιψ Γεώργιος δεν τ'α πηγαίνει διόλου καλά με τη μητέρα του, τη Βασίλισσα "Όλγα. Καθημερινώς εμάλωνε μαζί της. Μία μέρα μάλιστα την έβρισε χυδαία και την έχτύπησε!

"Ο Βασιλεύς και πατέρας του Γεώργιος, όταν έμαθε τα καθέκαστα, έθύμωσε κι' έδιώξε το κακομαθημένο παιδι από το σπίτι του. — "Γκουζόμ'ι γιορμύέουμ!...» του είπε.

(Νά μη σε ξαναϊδούν τα μάτια μου).

"Τότε μεσολάβησαν ή Μεγάλες Δυνάμεις και πρό πάντων οι Ρώσοι, ως συγγενείς της "Όλγας, και παρεκάλσαν το Σουλτάνο να έπιτρέψη να πάη στην Κρήτη ο Γεώργιος, για ν' άπομακρυνθή από την Άθήνα, λίγον καιρό, ώσπου να περάση ο θυμός της "Όλγας».

Φαντασία δηλαδή άχλαίνωτη και άφηνιασμένη.

Σε μία ναυμαχία κατά τον πόλεμο του δώδεκα, ή όβιδες έπεσαν γύρω από τον «Άβέρωφ» βροχηδόν. Η γαλιανή άπισσασφαιρα είχε βολώσει άπ' τους καπνούς κι' οι δαμονοιμένοι κρότοι έδιαναν την έντύπωση της συντελείας του κόσμου.

Οι άξιωματικοί κι' οι ναύτες βρισκότανουν σε πλήρη πολεμική δράση και δεν πρόσφθαναν ούτε νερό να πιουν. Σε κάποια στιγμή, μέσα στο πανδαμόνιο εκείνο, άκούστηκε ο κυβερνήτης του «Άβέρωφ» Δούσανης, να λήη στο ναύαρχο Κουντουριώτη:

— Σάν να έπεινασα, κώφε ναυαρχε. Δεν έχω φάει τίποτε. Και σεις θά πεινάσατε... "Αν είχαμε κανένα αυγό να το ρουφήξουμε στο πόδι...

Πρίν όμως τελειώσει καλά-καλά τη φράση του, μία τούρκικη όβιδα πέρασε σφυρίζοντας τρομερά και χτύπησε πάνω από το μεσάστεγο του πλοίου.

Και ο Κουντουριώτης, χωρίς να χάση καιρό, φώναξε στο Δούσανη χαμογελώντας:

— Κυβερνήτα, αυγό δεν ήχησεε; Νά που σου πρόσφερε ένα ο αντίπαλος. Και τί αυγό!... Χορταστικώτατο!...

